

den ærede Finantsminister gav af Forbindelsen imellem vor Nægtelse af forskjelligge Summer til Krigsministeriet og Antagelsen af denne Overskudsparagraph. Jeg er overbevist om, at Fleertallet af Rigsdagens Medlemmer fuldkommen har forstaaet Finantsministeren og klart har indseet den Forbindelse, som den ærede Finantsminister paa en saa folkelig og populair Maade har gjort indlysende.

Derfor den ærede Formand tillader det, vil jeg oplæse et Par Ord, som jeg sagde i Foraaret, da denne Overskudsparagraph var for her i Thinget; jeg udtrykte mig dengang, i Mødet den 11te April, saaledes: „Lader os tænke os, at en Minister, s. Ex. Krigsministeren, har faaet en Sum nægtet her af Thinget; vi have behandlet Sagen med alt Alvor, vi have discuteret og overveiet den, og vi have nægtet ham den forlangte Sum, saa kommer Krigsministeren og siger til Finantsministeren — jeg taler ikke om nogen som helst Person, men kun om Embedet — saa siger Krigsministeren til Finantsministeren: jeg kan ikke godt undvære disse Penge, kan De ikke skaffe mig dem, uagtet Rigsdagen har sagt Nei? Saa kan Finantsministeren sige: Ja, Pengene kan De gjerne faae; De kan faae dem fra de slesvigiske og holsteenske Finantser, det er der ikke Noget til Hinder for. Saa vil maaskee Ministeren for Slesvig og Holsteen sige: Ja, men det gaaer dog ikke an, det er uretfærdigt imod disse Landsdele, at de skulle bære mere end Danmark. Men saa vil den ærede Finantsminister — det er ikke den nærværende, jeg tænker paa, — naar han ikke i Finantsloven har en Paragraph som den foreslaaede, kunne sige: det gjør aldeles ikke Noget; thi, da det, der bliver tilovers, flyder sammen i een Kasse, saa er det aldeles ligegyldigt, om der flyder 100,000 Rbd. mindre ind fra Hertzugdømmerne, naar der kommer 100,000 Rbd. mere ind fra Kongeriget, og det er derfor aldeles ligegyldigt, om enten Rigsdagen bevilger dem eller vi tage dem fra Slesvig og Holsteens Finantser.“

Jeg tilføiede dengang, at jeg troede, jeg havde udtrykt mig tydeligt og forstaaeligt. Jeg troer ogsaa, at Betydningen af dette Spørgsmaal nu maa ligge aldeles klart for,

navnlig efter hvad den ærede Finantsminister idag har udviklet.

Finantsministeren: Den ærede Rigsdagsmand, som nu havde Ordet, vil formodentlig selv erindre — og jeg kunde ønske, at han ogsaa havde tilbagefaldt dette i Thingets Erindring, saa havde det maaskee havt en større Vægt, end naar jeg gjør det, — hvad jeg svarede ham paa det, han nu oplæste, at det nemlig slet ikke stod i Finantsministerens Magt at disponere over Overskuddet for Kongeriget — det Overskud nemlig, som han nævnte, at Finantsministeren i den Samtale, som han tænkte sig, at denne kunde holde med sine Colleger, havde omtalt, — uden Rigsdagens Samtykke. (Mønrad: Maa jeg bede om Ordet.) Det er jo imidlertid ganske vist, at under Forandringer i Forfatningsforholdene kan ogsaa dette Samtykke være at meddele af en anden end den nærværende Rigsdag. Det kan jeg ikke sige; det afhænger af Fremtiden; men, da der ikke kan komme nogen Forfatning istand paa forfatningsmæssig Maade uden Rigsdagens Samtykke, saa bliver det forsaavidt det Samme. Forøvrigt vil jeg i Anledning af den ærede Rigsdagsmands Foredrag for Holbæk Amts 2den Valgkreds (Tscherning) dog ikke ansee det for overflødigt at gjøre opmærksom paa, at jeg egentlig ikke troer, at den Varme og Styrke, hvormed han i sit Foredrag udtalte sig, var motiveret ved mine Udtalelser. Naar man ikke havde hørt, hvad jeg havde sagt, saa skulde man troe, at jeg havde bebreidet Rigsdagen, at den udøvede sin Myndighed med Hensyn til Fællesanliggenderne, hvilket jeg aldeles ikke har gjort; fremdeles, at jeg havde bebreidet Rigsdagen og ført bittere Klager over dens Medsættelse af Pengebevillingen til Krigsministeriets Budget, som jeg heller ikke har gjort. Jeg har blot ganske simpelt sagt, at Regjeringen fandt sig brøstholden ved den Bevilling, der havde fundet Sted, og ikke ved den kunde acquiescere af den lige fremme Grund, at Regjeringen har andre Forpligtelser at tage end umiddelbart at rette sig blot efter de Pengebevillinger, man for Diebløkket kan erholde. Sagen er endnu ikke afgjort, og det er ikke Regjeringens Maade at falde tilføie strax i en Sag som denne; fordi